

Gerard van Gemert
Gestolen overwinning

8

De inbraak

‘Wat is hier aan de hand?’ Daan liep in zijn pyjama door de deuropening.

Zijn vader stond met zijn handen in zijn zij midden in de woonkamer. ‘Er is ingebroken.’

‘Wat een rommel,’ mompelde Daan.

Alle kasten en laden waren leeggehaald. De inbrekers hadden het allemaal op de grond gegooid.

Daan stapte de woonkamer verder in en zag toen pas zijn moeder staan. Snikkend en met betraande ogen stond ze ontredderd om zich heen te kijken.

‘Is er wat weg?’ Daan zag de televisie nog staan.

‘De portemonnee die in het laatje lag.’

Zijn vader wees naar de kast van het bewuste laatje. ‘En het zilveren vaasje dat op de schoorsteenmantel stond.’

Daan liet zijn blik erover gaan.

‘En het antieke beeld dat we van tante Johanna hebben geërfd,’ zei Daans moeder.

Daan krabde op zijn hoofd. ‘Dus terwijl wij lagen te slapen, waren er inbrekers in ons huis?’

Hij kon het bijna niet geloven.

Daans vader knikte.

‘Hoe zijn ze binnengekomen dan?’ Daan zag geen kapot raam.

‘Hier.’ Daans vader liep naar het achterraam en schoof het gordijn opzij. ‘Ze hebben het glas weggesneden en toen van binnenuit het raam geopend.’

Daan liep ernaartoe. Hij stak zijn hand door het ronde gat in het raam.

‘Voorzichtig. Straks snijd je je aan de scherpe rand.’
Zijn moeder snikte niet meer. Maar in haar stem was nog steeds te horen dat ze erg verdrietig was.
‘Ga je maar aankleden. Dan maak ik even ontbijt voor je.’

Daan liep door de troep terug naar de deur. Onderweg bukte hij. Zijn oog was op een vel papier gevallen, dat hij oppakte.

‘Wat heb je daar?’ Zijn vader had zijn mobieltje in zijn hand en stond op het punt te bellen.

Daan bekeek het vel papier. ‘O, niets. Een tekening die ik een tijdje terug gemaakt heb.’

Snel vouwde hij het dubbel.

‘Met Kiefsma.’ Zijn vader lette niet meer op Daan. ‘Ik heb daarstraks gebeld over een inbraak.’

Hij wachtte even. ‘Ja, klopt. Het is inderdaad al de negende inbraak hier in de buurt. Maar dat wil nog niet zeggen dat u rustig aan kunt doen. Komt er nog een agent deze kant op?’

Daans vader klonk boos. ‘Ja, en zolang die jeugdbende niet is opgerold, zal dit ook niet de laatste inbraak zijn.’

Daan liep de woonkamer uit en de trap op.

Al weken gingen er geruchten dat er een jeugdbende actief was in de buurt. De politie kreeg er, tot teleurstelling van de buurtbewoners, geen grip op.

Boven ging Daan op zijn bed zitten en hij vouwde het vel papier open. Het was al een keer in elkaar gefrommeld, want het zat vol met kreukels.
Daan Kiefsma, Zuiderstraat 26, stond erop.

Het was hun adres. Daan zuchtte diep. Het was niet het adres dat hem in verwarring bracht, maar het handschrift waarmee het opgeschreven was. Hij legde het blad op zijn bureau en ging zich aankleden.

‘Je ontbijt staat in de keuken,’ zei Daans moeder toen Daan weer beneden was. Ze was een stuk rustiger. ‘Eet het daar maar even op.’

‘Daar zijn ze.’ Daans vader liep naar de voordeur. ‘Eindelijk.’

‘Goedemorgen.’ Twee agenten stapten de hal in.

‘Nou, noem het maar een goede morgen,’

bromde Daans vader. Hij liep voor de agenten uit de woonkamer in.

In het voorbijgaan knikte een van de twee agenten naar Daan, die in de keuken een boterham met jam naar binnen stond te werken. Daan knikte terug.

Daans moeder liep ook de woonkamer in.

Daan haalde het briefje dat hij gevonden had uit zijn achterzak en bekeek het nog een keer.

Hij vroeg zich af of hij het aan de agenten moest laten zien. Ongemerkt schudde hij zijn hoofd.

‘Nog niet,’ fluisterde hij en hij stopte het papier weer in zijn zak.

‘Nee, geen enkele aanwijzing,’ hoorde hij zijn vader zeggen. ‘Alleen deze troep.’

Een van de agenten bromde iets onverstaanbaars.

Daan zuchtte. Morgen moest hij met de E1

van vv Almia de halve finale in de beker spelen.

Daar keek hij al weken naar uit. En nu was

deze inbraak toch wel een enorme domper.

‘Ik ga naar school.’ Daan luisterde of iemand

het gehoord had.

Zijn moeder stak haar hoofd om de hoek.

‘Doe voorzichtig, lieverd.’

Daan knikte. Hij pakte zijn rugzak en liep de achterdeur uit. Wat zal Remy ervan zeggen? vroeg hij zich af.

Hij rende naar het huis van zijn vriend.

Bij Remy thuis was twee weken geleden ook ingebroken. En bij nog meer kinderen die bij hen op school zaten. De daders waren nog steeds niet gepakt.

Daan belde bij Remy aan. Die stond blijkbaar al op hem te wachten, want er werd meteen opengedaan. ‘Er is vannacht ook bij ons ingebroken,’ zei Daan.

‘Echt?’ Remy deed zijn jas aan, groette zijn moeder en trok de deur achter zich dicht.

‘En ik denk dat ik weet wie erbij betrokken is.’

Thijs

‘Dat ga ik mijn vader vertellen.’ Remy draaide zich om en wilde weer naar binnen lopen. Daan hield hem tegen. ‘Nee, niet doen.’ ‘Ik wil mijn gestolen Nintendo terug!’ Remy klonk boos. ‘Als mijn vader weet wie dat gedaan heeft, dan regelt hij dat wel.’ Daan trok Remy aan zijn mouw. ‘Later. Kom nou maar mee naar school.’ Hij begreep het wel. Remy had voor zijn verjaardag een Nintendo gekregen en was daar heel blij mee geweest. Het was een van de dingen die tijdens de inbraak gestolen waren. Remy twijfelde, maar het leek erop of hij zich toch door Daan liet overhalen. ‘Ik dénk dat ik weet wie het gedaan heeft, maar ik weet het natuurlijk niet zeker.’ Daan liep al bij de voordeur vandaan. ‘Kom nou maar,’ zei hij toen Remy nog even bleef staan. ‘Oké.’ Remy zuchtte. Zijn boosheid was alweer gezakt. Daan voelde in zijnzak en haalde het papiertje tevoorschijn. ‘Kijk hier maar eens naar.’ Hij vouwde het open en liet het aan Remy zien. Die las wat erop stond. ‘Jullie adres. Nou en?’ ‘Het handschrift.’ Daan wees naar de letters. Remy boog voorover. ‘Krijg nou wat. Dat is het handschrift van Thijs!’ Daan glimlachte. ‘Dat bedoel ik. En dit briefje lag tussen de rommel in onze woonkamer.’

Thijs zat bij Daan en Remy in de klas en had een nogal apart handschrift. Hij schreef met heel schuine, sierlijke letters. Thijs' handschrift was uit duizenden te herkennen. Ook het adres op het briefje was in de prachtige letters van Thijs geschreven. Dat kon bijna niet anders. 'Zou hij ...?' Remy maakte zijn zin niet af. 'Dat kan toch helemaal niet. Een jongen van onze leeftijd kan toch niet inbreken en die rommel maken?'

Daan knikte. 'Dat klopt. Maar hij kan wel helpen of de inbrekers vertellen wat er zoal te halen valt. Hij speelt wel vaker bij ons thuis. Zowel bij jou als bij mij.'

'Goh.' Remy moest er even over nadenken. 'Het is me wat.'

'We zullen het hem zo vragen.'

Remy ging meteen een stuk harder lopen. 'Zeker weten.'

Zwijgend liepen de jongens in stevige pas naar school. Op het schoolplein zochten ze naar Thijs, maar die was er nog niet. Een paar minuten later kwam hij aanfietsen. Remy wilde meteen naar hem toe lopen, maar Daan hield hem tegen. 'We moeten dit wel goed aanpakken. Als we hem meteen beschuldigen, ontkent hij natuurlijk alles.'

'Je hebt gelijk.' Remy wreef in zijn ogen. 'Hoe doen we dat?'

'Ik vertel dat er bij ons ingebroken is en dan kijken we hoe hij reageert.' Daan fluisterde. Remy knikte. 'Oké. En dan zeg ik hoe erg dat is.'

‘Ja, en dan ga ik zeggen dat de politie heeft verteld dat ze weten wie het gedaan heeft.’

Daan werd er enthousiast van. ‘En als hij dan in paniek raakt, weten we dat hij er iets mee te maken heeft.’

Thijs had zijn fiets in het hok gezet en kwam nu het schoolplein op lopen. Eerst liep hij naar een groepje toe. Maar toen hij Daan en Remy in de gaten kreeg, kwam hij op hen af.

‘Hoi,’ begroette hij hen vriendelijk.

‘Hoi Thijs.’ Daan probeerde zo normaal mogelijk te praten. Maar hij merkte wel dat hij nerveus was. Alsof ze op het punt stonden de reeks inbraken op te lossen.

Remy groette minder vriendelijk en richtte zich toen tot Daan. ‘Dus er is heel veel gestolen?’

‘Klopt. Een antiek beeld en een zilveren vaasje van mijn moeder.’ Daan hoefde nu geen toneel te spelen, want dat was natuurlijk echt zo.

‘Mijn moeder was erg verdrietig.’ Hij keek met een schuin oog naar Thijs en merkte dat die aandachtig stond te luisteren.

‘Logisch.’ Remy schudde zijn hoofd. ‘Als de gasten die dit gedaan hebben, gepakt worden, dan gaan ze zeker voor tien jaar naar de gevangenis.’

Daan moest bijna lachen om het spel dat Remy speelde. Dat kwam omdat hij het erg overtuigend deed. ‘Denk je?’

‘Zeker weten.’

‘Wat is er dan?’ Thijs fronste.

Remy antwoordde voor Daan iets kon zeggen.

‘Er is vannacht bij Daan ingebroken.’

‘Echt?’ Thijs keek Daan vragend aan.

Daan knikte. ‘Maar de politie was er al en ze denken dat ze weten wie het gedaan heeft.’

‘Al die inbraken?’

‘Ja, al die inbraken. Ze waren de daders al op het spoor en ze verwachtten dat ze hen binnenkort oppakken.’ Daan hoopte dat hij niet te veel overdreef.

Remy stak zijn wijsvinger op. ‘En dan gaan ze voor jaren de gevangenis in, die criminelen.’

Thijs kneep zijn ogen half dicht. ‘Verschrikkelijk.’

Daan wist niet of Thijs het over de inbraken had of over het feit dat de daders de gevangenis in zouden gaan. ‘Zeker,’ reageerde hij. Hij wilde niet te opzichtig met Thijs in gesprek gaan.

‘En er is dus veel weg?’ vroeg Thijs.

‘Dat weet ik nog niet precies,’ antwoordde Daan terwijl hij zijn schouders ophaalde.

‘Mijn ouders moesten nog beginnen met opruimen